

**Dénes
Ferenc**

sportközgazdász

VÉLEMÉNY

Fazonigazítás

Jelentős fazonigazításra kerül sor a magyar labdarúgásban. 2017-ben 12 csapat játszik majd az első osztályban, de a mindössze tucatnyi induló már idén nyárra összejöhet, mivel az MLSZ első körben öt csapattól megvonta a jogot, hogy jövőre az NB I-ben induljon. Viszont akár a köztelevíziótól kapott jogdíj mértékét is meghaladhatja a szintén állami tulajdonban lévő Szerencsejáték Zrt.-től – „a parlament, illetve a kormány szabályozó intézkedéseinek köszönhetően” – a futballba áramló pénz, amit a magyar és a fiatal játékosok hadrendbe állításától függően tervez szétosztani a szövetség a csapatok között.

Az utóbbi évtizedekben számos kisebb-nagyobb átalakítást ért meg labdarúgásunk. Ennek mozgatórugója túlnyomórészt szakmai indok volt: azért kell változtatni, hogy jobb legyen a futball. Hogy ez pontosan mit jelent, sohasem tisztázódott: nemzetközi klubszinten legyen eredményesebb? Vagy a válogatott? Esetleg többet fussanak a játékosok a meccseken? Izgalmas legyen a bajnokság?

Mindenesetre a „jobb futball” környezetét először a futballszakemberek próbálták kiszabni, aztán amikor rájöttünk, hogy futballt is csak pénzből lehet csinálni, a ligavezetők, majd szövetségi menedzserek vették kezükbe a szabászollót. Mostanában, mivel a futballeszínélő pénz meghatározó része a politikusok döntése nyomán érkezik, egyre több a pártemberi szó a labdarúgás környékén.

De akárhogy mérünk, valahogy mindig elszabjuk: kis bunda, nagy mellény.

Csak egyvalakinek ér keveset a szava: a szurkolónak. Pedig a „Hány csapatnak, külföldinek, fiatalnak kellene játszania az NB I-ben?” kérdésekre elvileg csak ők adhatják meg az egyetlen érvényes választ: annyinak, ahányra ők kíváncsiak.

A látványfutballt ugyanis a profitért szervezik, de a szurkolóról szól – már ahol a stadionokban játszott labdarúgás az, aminek nevezik: szórakoztatóipari futball. A versenyrendszereket úgy állítják össze, a mérkőzéseket úgy rendezik, hogy a szurkoló napi kapcsolatban legyen a klubbal, váltson jegyet a mérkőzésekre, érezze jól magát a stadionban, és fogyasszon, fogyasszon, fogyasszon. Ha a szurkoló a városban felnőtt kölykökre kíváncsi, akkor ők játszanak a csapatban. Ha azért vesz jegyet, mert fontos neki, hogy baszkoók vagy éppen protestánsok rúgják a labdát, akkor ők fognak szerepelni. Ha pedig egyszerűen az a lényeg, hogy bárki is játszik, csak nyerjen a csapat, akkor adott pénzügyi keretek között bórszintől, állampolgárságtól, vallástól függetlenül a legjobbakból összeálló gárda fut ki a gyepre.

És valahol a végén a szurkolótól függ az is, hány csapat alkotja a hivatásos bajnokságot.

Mert azoknál a csapatoknál, amelyek meccsein huzamosabb ideig csak néhány százan, pár ezren lézengenek a lelátón, nemhogy a munkabéreket, de a meleg víz árát sem nagyon tudják kitermelni – akkor mit keresnének a mennyei bajnokságban?

Az MLSZ elnöke szerint a mostani intézkedések célja a pénzügyi stabilitás megteremtése. Igaza van. A futballért fizetni hajlandó szurkoló tömegében nincs, a labdarúgás fene nagy jóléte zömében a társasági és osztalékadón keresztüli sporttámogatásokból, az állami sportfejlesztésekből, a központi költségvetéshez köthető vásárlásokból áll össze. A közpénzt legalább ne – mondjuk így – szórják el. Bár ez korábban nem mindig sikerült, az MLSZ most legalább a saját normáit próbálja betartani, és újraöltöztetni a magyar futballt. Itt a nyár. Bunda nem kell, a mellény mérete is lehet egy-két számmal kisebb.